

Книгата на Даниил — сто и шеста

Разкриване на съда: от 11 септември до Неделния закон – пророчески анализ

Jeff Pippenger

2024-02-29

Следственият съд над живите започна на 11 септември 2001 г., а изпълнителният съд започва с предстоящия неделен закон. Тези два периода на съд представляват делото на вестителя, който приготвя пътя за третия Вестител на Завета и за третия Илия, което е завършекът на Илия вестителя, започнал в милеритската история.

В Христовото изпълнение на Вестителя на Завета Той два пъти очисти буквалния земен храм, който беше образ на Неговото тяло и на Неговия духовен храм. Неговият буквален земен храм започна като скинията-храм в пустинята, после като Соломоновия храм, след това като храма, който бе възстановен след седемдесетте години плен във Вавилон, и същия този храм след четиридесет и шестгодишното преустройство, извършено от Ирод.

Физическото присъствие на Бога благослови скинийния храм и храма на Соломон, но не и храма, който бе възстановен след плена; ала този преустроен храм бе благословен от физическото присъствие на Христос. В историята на преустройства от Ирод храм Христос два пъти очисти храма в изпълнение на Малахия, глава трета. При първото очистване Христос определи храма като дома на Своя Отец, а при последното очистване на храма Христос го определи като дома на юдеите.

В историята на милеритите Христос изгради един духовен храм за четиридесет и шест години — от 1798 до 1844. На 22 октомври 1844 г., в изпълнение на Малахия, глава трета, Той внезапно дойде в Своя храм, като така очисти неразумните девиси. След това Той дойде като третия ангел, за да извърши второто и последно очистване, но както при началото на древния Израил, така и съвременният Израил не притежаваше вярата, необходима, за да завърши делото.

На 11 септември 2001 г. Христос се завърна, за да извърши второто очистване на храма, което се осъществява, когато неразумните девиси бъдат очистени при предстоящия неделен закон, когато се събудят за действителността, че не разбират увеличението на знанието, което бе разпечатано през 1989 г. Това увеличение на знанието представлява вестта на късния дъжд, която е вестта на Среднощния вик, когато бъде поставена в контекста на притчата за десетте девиси. Вестта на последните шест стиха от Даниил единадесета глава, която бе разпечатана във времето на края през 1989 г., е представена в стих четиридесет и четири от тези стихове като „известieto от изток и от север“.

Вестта на късния дъжд е вестта на Среднощния вик и тя е вестта на изтока и севера. Изтокът и северът представляват съответно исляма и папството, а като вест те представляват вестта, която е фалшифицирана от лаодикийския адвентизъм между 11 септември 2001 г. и скоро

идващия неделен закон. 11 септември 2001 г. представлява исляма (изтока), а неделният закон представлява белега на звяра (севера).

Смъртният одър за лаодикийския адвентизъм е представен между тези две ориентировъчни точки, както е предобразен от смъртта на непокорния пророк между ослицата и лъва. Смъртният одър за онези, които приемат белега на звяра, е представен от „вестите от изток и от север“, които разяряват папската власт и поставят началото на последното гонение срещу Божия народ. Тази вест започва при скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати, което е мястото и също така времето, когато ислямът на третото „Горко“ внезапно поражда. Това неочаквано нападение довежда до национална разруха и разгневява народите, като по този начин осигурява икономическия и политическия гласък да се обединят всички народи срещу исляма под егидата на тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка.

В историята, представена от третия Илия, вестта, която определя третото Горко, известява змея, звяра и лъжепророка, че ислямът е оръдието на съда, което Бог използва, за да накаже хората за поклонението пред папския белег на властта. Както при трите Рима, трите Вавилон, тримата Илии и тримата вестители, които приготвят пътя, така и третото Горко се установява чрез тройното приложение на трите Горко.

И видях, и чух ангел, който летеше посред небето и казваше със силен глас: Горко, горко, горко на земните жители поради останалите гласове на тръбата на тримата ангели, които предстои още да затръбят! Откровение 8:13.

Сестра Уайт даде силна и дълбока подкрепа на книгата на Смит „Daniel and Revelation“, като посочи, че всеки адвентист от седмия ден трябва да притежава тази книга, макар да не го изрази толкова пряко, както току-що го написах аз, но този факт присъства в нейната препоръка.

„Господ призовава работници да навлязат в полето на книгоразпространението, за да могат книгите, съдържащи светлината на настоящата истина, да бъдат разпространявани. Хората в света трябва да узнаят, че знаменията на времената се изпълняват. Занесете им книгите, които ще ги просветят. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets и The Desire of Ages трябва сега да отидат към света. Великото поучение, съдържащо се в Daniel and Revelation, бе с жаден интерес прочетено от мнозина в Австралия. Тази книга стана средство за довеждането на много скъпоценни души до познание на истината. Всичко, което може да бъде направено, трябва да бъде направено, за да се разпространява Thoughts on Daniel and the Revelation. Не зная за друга книга, която може да заеме мястото на тази. Тя е Божията помощна ръка.“

„Онези, които от дълго време са в истината, спят. Те се нуждаят да бъдат осветени от Светия Дух. Вестта на третия ангел трябва да бъде прогласена със силен глас. Пред нас стоят съдбоносни въпроси. Нямаме време за губене. Да не дава Бог да допуснем второстепенни неща да затъмнят светлината, която трябва да бъде дадена на света.“ Manuscript Releases, том 21, 444.

Книгата, която онези, които отхвърлиха милеритското разбиране за „ежедневната“ в книгата на Даниил, също отхвърлиха, беше определена като „Божията помощна ръка“. Ако на Божия народ е била възложена отговорността да разпространява книгите, споменати в предишния цитат, това означава, че Божият народ е трябвало сам да притежава тази книга. Книгата беше средоточие на нападките на онези, които пропагандираха „новото“ виждане за „ежедневната“ в книгата на Даниил, защото именно тази книга те желяеха да пренапишат и да премахнат от нея правилното разбиране за „ежедневната“.

Когато сестра Уайт се позоваваше на двамата главни водачи в бунта относно „ежедневната“ в книгата на Даниил, тя често изтъкваше, че те (Прескът и Даниълс) не притежават способността да „разсъждават от причина към следствие“. Изглежда, че историческите ревизионисти сред лаодикийските адвентисти имат същия проблем.

Водещите мъже, които през цялата история на бунта от 1888 г. насетне, в някакъв момент от личния си опит бяха приели лъжливото учение за „всекидневната“. Техният бунт беше „следствието“, а погрешното разбиране за „всекидневната“ беше „причината“. Лаодикийските адвентни ревизионисти водят неуките да вярват, че именно тези исторически бунтовници в адвентната история всъщност не са били в бунт, макар че тяхното преработено свидетелство никога не се подкрепя от свидетелството на Библията и Духа на пророчеството. Понеже не разглеждат „следствието“ като бунт, те затварят възможността да търсят „причината“.

Както птицата, когато се скита, и лястовицата, когато лети, така и незаслуженото проклятие няма да дойде. Притчи 22:6.

Божият народ трябва да разпознава бунта и, когато го стори, трябва да търси причината за него. След това трябва да отстрани причината. В следващия пасаж сестра Уайт коментира историята за Ахан.

„Беше ми показано, че тук Бог онагледява как гледа на греха сред онези, които изповядват, че са Негов народ, пазещ заповедите Му. Онези, които Той е удостоил по особен начин да бъдат свидетели на забележителните проявления на Неговата сила, както беше с древния Израил, и които въпреки това дръзват да пренебрегнат Неговите изрични наставления, ще бъдат предмет на Неговия гняв. Той би научил Своя народ, че непослушанието и грехът са крайно оскърбителни за Него и не бива да бъдат приемани с лекота. Той ни показва, че когато сред Неговия народ се открие грях, те трябва незабавно да предприемат решителни мерки, за да отстранят този грях от себе си, за да не почива Неговото неодобрение върху всички тях. Но ако греховете на народа бъдат подминати от онези, които заемат отговорни положения, Неговото неодобрение ще бъде върху тях и Божият народ като цяло ще бъде държан отговорен за тези грехове. В Своите отношения със Своя народ в миналото Господ показва необходимостта църквата да бъде очистена от беззакония. Един-единствен грешник може да разпространява тъмнина, която да изключи Божията светлина от цялото събрание. Когато народът осъзнае, че върху него се спуска тъмнина, и не знае причината, той трябва усърдно да търси Бога, с дълбоко смирение и себеунижение, докато бъдат издирени и отстранени

неправдите, които наскърбяват Неговия Дух.

„Предразсъдъкът, който е възникнал против нас, понеже сме изобличавали неправдите, за които Бог ми е показал, че съществуват, и викът, който се е надигнал за суровост и строгост, са несправедливи. Бог ни заповядва да говорим и ние няма да мълчим. Ако сред Неговия народ са явни неправди и ако Божиите слуги ги подминават с безразличие, те на практика поддържат и оправдават грешника, и са еднакво виновни, и също така сигурно ще навлекат Божието неодобрение; защото ще бъдат държани отговорни за греховете на виновните. Във видение ми бе посочено към много случаи, в които Божието неодобрение е било навлечено поради пренебрежението на Неговите слуги да се справят с неправдите и греховете, съществуващи сред тях. Онези, които са извинявали тези неправди, са били смятани от хората за много любезни и мили по нрав, просто защото са избягвали да изпълнят един ясен библиейски дълг. Тази задача не беше приятна за чувствата им; затова я избягвах.“ Свидетелства, том 3, 265.

Историите на водачи, които са се разбунтували в адвентизма, свидетелстват за факта, че една от стъпките, които почти винаги се наблюдават в техния бунт, е, че в даден момент от личния си опит те са приели лъжливото възглед за „ежедневната“. Като се има предвид това, книгата на Смит, макар и да не е вдъхновена и да съдържа някои доктринални проблеми, все пак предоставя отличен обзор на разбирането на пионерите за Откровение, осма и девета глава, където е изложена пророческата история на първите шест тръби. Ще се позоваваме на коментара на Смит от неговата книга „Даниил и Откровение“, когато започнем да разглеждаме тройното приложение на трите горко.

Сестра Уайт ни уведомява, че на Уилям Милър е била дадена голяма светлина върху книгата Откровение, но разбирането му за тринадесета глава и за глави шестнадесета до осемнадесета е било неправилно, защото той е стоял на погрешната историческа позиция, за да види, че има три, а не две запустяващи сили. Неговата голяма светлина беше върху втора до девета глава на Откровение.

„Проповедници и народът са гледали на книгата Откровение като на тайнствена и по-малко важна от другите части на Свещените Писания. Но аз видях, че тази книга наистина е откровение, дадено за особената полза на онези, които трябваше да живеят в последните дни, за да ги ръководи в определянето на тяхното истинско положение и техния дълг. Бог насочи ума на Уилям Милър към пророчествата и му даде голяма светлина върху книгата Откровение.“ Ранни писания, 231.

Милър изложи своето разбиране за църквите, печатите, тръбите и чашите, както следва.

„Седемте църкви в Азия представляват история на Христовата църква в нейните седем образа, във всичките ѝ извивки и обрати, във всичкото ѝ благоденствие и несгоди, от дните на апостолите до края на света. Седемте печата са история на действията на земните власти и царе спрямо църквата и на Божията закрила над Неговия народ през същото време. Седемте тръби са история на седем особени и тежки съдби, изпратени върху земята, или Римското царство. А седемте чаши са седемте последни язви, изпратени върху Папския Рим. С тях са смесени и много други събития, вплетени като

притоци, които изпълват великата река на пророчеството, докато всичко накрая ни отведе в океана на вечността.“

„Това, според мен, е планът на пророчеството на Йоан в книгата Откровение. И човекът, който желае да разбере тази книга, трябва да притежава задълбочено познание и за други части от Божието слово. Образите и метафорите, използвани в това пророчество, не са всички обяснени в самото него, а трябва да бъдат открити в други пророци и разяснени в други пасажии на Писанието. Следователно е очевидно, че Бог е предназначил изучаването на цялото, дори и за да се придобие ясно познание за която и да е част.“ William Miller, *Miller's Lectures*, volume 2, lecture 12, 178.

Точно както третият вестител, който подготвя пътя за Вестителя на Завета, представлява вътрешната история на съда над църквата, за разлика от третия Илия, който представлява една външна история в съда над съвременния Вавилон, така и първоначалното разбиране за църквите и печатите посочваше същото вътрешно-външно свидетелство.

„Печатите са представени на вниманието ни в 4-та, 5-та и 6-та глава на Откровение. Сцените, изложени под тези печати, са разкрити в Откровение 6 и в първия стих на Откровение 8. Очевидно те обхващат събития, с които църквата е свързана от началото на това домостроителство до пришествието на Христос.

„Докато седемте църкви представят вътрешната история на църквата, седемте печата извеждат пред погледа великите събития от нейната външна история.“ Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Урия Смит описваше милеритското разбиране за вътрешното и външното взаимоотношение на църквите, а Джеймс Уайт представя подобен обзор по отношение на паралелните истории.

„Сега проследихме църквите, печатите и зверовете, или живите същества, дотолкова, доколкото те могат да бъдат съпоставени като обхващащи едни и същи периоди от време. Печатите са седем на брой, а зверовете — само четири. И тук може да е уместно да се отбележи, че при отварянето на първия, втория, третия и четвъртия печат се чува как първият, вторият, третият и четвъртият звяр казват: „Ела и виж“; но когато се отварят петият, шестият и седмият печат, такъв глас не се чува. Също така последните три църкви и последните три печата не се съпоставят като обхващащи едни и същи периоди от време така, както това правят първите четири църкви и първите четири печата. Но, както показахме, църквите, печатите и зверовете се съгласуват, като обхващат едни и същи периоди от време в продължение на почти 1800 години, докато стигнем до малко повече от половин век преди настоящето време.“ James White, *Review and Herald*, February 12, 1857.

Току-що цитирахме трима от основните пионери в милеритската история. И тримата поддържаха правилното разбиране за „ежедневната“, и всички те се придържаха към общия преглед на църквите, печатите и тръбите в рамката на истината, която Милър беше воден да разбере и представи.

„Когато се появят хора, които биха преместили и една клечица или стълб от основата, която Бог е положил чрез Своя Свети Дух, нека възрастните мъже, които бяха пионери в нашето дело, говорят открито, и нека и мъртвите говорят чрез препечатването на техните статии в нашите периодични издания. Съберете лъчите на божествената светлина, които Бог е дал, докато е водил Своя народ стъпка по стъпка по пътя на истината. Тази истина ще издържи изпитанието на времето и на изпитанията.“
Manuscript Release, 760, 10.

На 11 септември 2001 г. могъщият ангел от Откровение, осемнадесета глава, слезе и започна делото да води онези, които щяха да приемат и ядат Хляба, току-що слязъл от небето, обратно към „старите пътеки“ от Еремия, шеста глава. Алфата и Омегата се нуждаеше от онези, които бяха готови да се подвизават, за да бъдат между сто четиридесет и четирите хиляди, да видят, че онова, което Го сведе долу от небето на 11 август 1840 г., не беше просто изпълнение на едно времево пророчество, а изпълнение на времево пророчество за второто горко. Той се нуждаеше Неговият народ да преоткрие старите пътеки на историята, в която Той беше издигнал храма на милеритите през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844.

Тази история бе покрита с боклук и фалшиви монети и скъпоценности. Тази история бе помрачена от една лъжлива основополагаща вест, която бе построена върху пясък, а не върху Канарата на вековете. Това бе в историята на милеритите — историята, в която, както Петър я описва, милеритите, „които в минало време не бяха народ, а“ после станаха „Божий народ“, които бяха въздигнати и съградени като „духовен дом, свято свещенство“. Лъвът от Юдовото племе слезе на 11 септември 2001 г. и поведе Своя народ от последните дни към делото по очистването на „храма“ на историята на издигането на милеритския храм. Това дело бе предобразено от едно пророчество, което предсказваше, че Господ ще въздигне човек на име Йосия (което означава основа на Бога).

Когато Йосия бе издигнат в изпълнение на пророчеството на непокорния пророк, той започна делото по възстановяването на храма, който бе в безпорядък. В делото на възстановяване и почистване бе открито „проклятието на Моисей“, и когато то бе прочетено пред Йосия, то доведе до реформацията на Йосия. Ние ще разгледаме това пророчество във връзка с повторното откриване на „седемте времена“ след 11 септември 2001 г.

Ще започнем това изследване в следващата статия.

„Докато онези, които изповядват истината, служат на Сатана, неговата адска сянка ще отсича от тяхното зрение Бога и небето. Те ще бъдат като онези, които са изгубили първата си любов. Те не могат да съзерцават вечните реалности. Онова, което Бог е приготвил за нас, е представено в Захария, глави 3 и 4, и 4:12–14: „И аз отговорих пак и му рекох: Що са тия две маслиненни клонки, които чрез двете златни тръби изпразват от себе си златното масло? И той ми отговори и рече: Не знаеш ли що са те? И аз рекох: Не, господарю мой. Тогава той рече: Това са двамата помазани, които стоят при Господа на цялата земя.““

„Господ е преизпълнен с ресурси. У Него няма недостиг на средства. Поради нашата липса на вяра, нашата земност, нашите празни приказки, нашето неверие, проявено в разговора ни, около нас се събират мрачни сенки. Христос не се разкрива в слово или характер като Онзи, Който е съвършено прекрасен и пръв между десет хиляди. Когато душата се задоволява да се въздига към суетата, Духът Господен може да направи малко за нея. Нашето късогледо зрение съзира сянката, но не може да види славата отвъд. Ангели задържат четирите ветрове, представени като разгневен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието Божие, вдъхнато в Неговия народ, за да могат те да се изправят на нозете си и да живеят. Нужно е да видим, че пътят е тесен и вратата — тясна. Но когато преминаваме през тясната врата, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.